మరో 'మనో'గీతం

నువెక్కడో దిగంతాల కవతల నిల్చుండి పిలుస్తావు.

నే నెలా రాను....చెప్పు....???

కాలుష్యం పెరిగిన బంధాల మధ్య బందీనై పోయినట్టు వుంది. మనో....గుండెల్లో ఏర్పడ్డ అల్పపీడనం తుఫాన్‌లా నీ జ్ఞాపకాన్ని మోసు కొస్తుంది. కళ్ళల్లో జిల్లేడుపాలు పూస్తాయి.

దుర్గంధాన్ని పరిమళించే ఈ గదిలోకి అగరొత్తి పొగలారావూ.... ఈ నాలుగేళ్ళనుంచి నీకోసం ఆ సాలెపురుగు....విరిగిన కుర్చీ.... భావుక త్వాన్ని, శ్రీశ్రీని, చెలాన్ని కొరుక్కుతింటున్న చెద పురుగులు, గుండెలు బాదుకునే కిటికీ రెక్కలు...అన్నీ ఎదురుచూస్తాయి.

నీ జ్ఞాపకాలు గుబాళించే ఈ గదిని 'ఆమె' స్టోర్ రూం చేసింది.

ఆమెకేం తెలుసు....?

ఈ నాలుగ్గోడలూ నాలుగు శతాబ్దాలు సైతం జీర్ణించుకోలేని స్మరణి కల శకలాల్ని పేర్చుకున్నాయని, ఆ గదిలోని గాలి మొత్తం నీ నిశ్వాసల నిట్టూర్పులేనని....

మనో....

'ఆమె' పొత్తి కడుపులో ఒక నెత్తుటి పువ్వు వికసిస్తే కత్తెర్లతో కత్తిరించుకుంది మరో రెండేళ్ళదాకా ఏ బావరబందీ పద్దని....నాకేమనిపిం

చిందో తెల్సా....అమృతాల శృతుల కోసం ఆకలి వాకిళ్ళముందు 'చితులు' పేర్చుకుంటున్న కన్నతల్లుల తరం ఇది.

కాని....

రెప్పల పుటల్ని సూదుల్తో కుట్టేసి.... చూపుల్ని చిదిమేసిన శూన్యంలో పెరుగుతున్న శవమై నీ కడుపు మీద సమాధిలా పొదుచుకొస్తే కత్తుల్నీ, కత్తెర్లనీ నా కనురెప్పల అంచున సాన పట్టే సమయాన...ఊపిరి సలుపని ఈ గుహలో నీ పేగుల్తోనే ఉరి బిగించుకునే ముందు నన్ను చంపే హక్కు ఈ పవిత్రదేశంలో నీకు లేదని తెల్సికూడా ఎందుకీ దుర్మార్గానికి తలపడ్డావ్... అని పసికందు నిలదీసి వీళ్ళని ప్రశ్నిస్తే బాపుండు.

మనో...

మాతృప్రేమ గురించి నువ్వనేదానివి.

అది మట్టిలాంటిది. ఆ వాసనలోని ప్రకృతి తత్వాన్ని చాలామంది ఆడాళ్ళు ఆస్వాదించరు. శరీరాలు ముడేసుకోవడం వల్ల మనమంతా పుడుతున్నాం గాని పేగులు ముడేసుకుంటే మనం పుడుతున్నామా? అని.

అందుకేనేమో....ఈ బంధాల మధ్య చిలుం వాసన.

ఆర్థిక సంబంధాలు చెడిపోయిన ప్రతిసారీ వీళ్ళంతా నన్ను వెలేసి నట్టు ప్రవర్తిస్తే....గట్టుమీదికి చేరి నేను మౌనంగా మాట్లాడేది ఒక్కరి తోనే...ఆ వాగుతో.

ఒడ్డున కూచుంటే గదిలో నువ్ రాసిన కవిత గుర్తొచ్చేది.

"రసి పుండు మీద చీము
పేర్చిన బాల్యం మనది....
కుష్టుకురుపుల్లోంచి రక్తం కక్కిన యవ్వనం మనది...
అంపశయ్య మీది జీవితం...
ఆదమరచి నిద్రపోకు నేస్తం

కళ్ళ గోళాల్ని ఆకసాన దింపి దృక్కులు సారించు సమస్తం...."

నవ్వొచ్చేది...నన్ను నేను శాసించుకునే హక్కు కూడా నాకు లేని మనుషుల మధ్య మిగిలిపోయినపుడు ఇంకే దిక్కుల్లోకి చూడను....? చుక్కల్లో చిక్కుకుపోయిన నీ కోసం...నీలోచనాల కోసం నిరంతరం వాగు గట్టుమీద పచార్లు చేయడం తప్ప...!!

ఎవడో తెంపేసిన పాట వాగు తరగల్లోపడి అపశృతితో కొట్టుకు పోతుంది చిందరవందరగా. కట్నం చావుల లిస్టు మీద గ్రాఫు గీత పెరిగినట్టు.

ఈ జీవితాలెందుకిలా మసకబారిపోతున్నాయి అనే ప్రశ్నను గుండె గోడకు తగిలించి పోతుంది వాగు. మనసు తగలబడిపోతుంది...

ఆలోచనలు కుప్పకూల్తాయ్...దుఃఖం వీస్తున్న వాసన....

మనో....నా పెళ్ళికి నువ్ రాలేదుకదూ...భలే చిత్రంగా జరిగింది. ఎండ పడుతున్నప్పుడు వానకొడితే 'కాకి లగ్గం' జరుగుతోందని నువ్వనే దానివే. అలా...

ఆమె కూడా....లైసెన్స్‌లేని ఫ్యాక్టరీలోంచి పూడిపడ్డ ఐ.ఎస్.ఐ. మార్కు ప్రొడక్టులా వుంటుంది.

ఆమె చెక్కిలి మీదెప్పుడూ సిగ్గు పూలను చూశ్శేదు మనో.... పెదాలనిండా రక్తం వోడే రంగులు, బంగారు ఆభరణాలు, మహిళా సంఘాలు....మారుతీ కార్లు....ఆల్సేషియన్ కుక్కలు .... ఆమె ప్రపంచం. ఆ అంచులు దిగి ప్రకృతితో ప్రతిస్పందించలేక ఆమె నేర్చుకున్న అందమైన పదం 'ఎలర్జీ'

మనో....

ఈ గట్టుమీద గన్నేరు పూలని ఏరుకుంటూ వాగులో వేసేవాళ్ళం. ఏ జంటో ముచ్చటపడి సిగలో ముడుచుకుంటుందని... ఎవరి ఆశీస్సులూ దక్కలేదు కదూ??

విస్కీలో తేలిన మంచుముక్కలా అనుక్షణం నీ జ్ఞాపకాల్లోగుండె

కొట్టుమిట్టాడుతుంది. మత్తులాంటి నీ గుర్తులు కదలాడకపోతే 'హెరాయిన్' దొరకని వాడిలా గిలగిల్లాడిన క్షణాలెన్నో...

నీకు గుర్తుందా...?

పోస్టుమాన్‌ని తప్ప నువ్వెవ్వర్నీ పలకరించేదానివి కాదు. అదేంటి అంటే.

ఆ భుజాలు రోజూ పల్లకీలు మోస్తాయి... పాడెల్నీ మోస్తాయి. స్మశానపువాకిళ్ళకు దారి చూపే కేబులు గ్రాంలు...కొత్త ఆశలకు చివుళ్ళు తొడిగే టెలిగ్రాంలు ఆ చేతుల్లోంచే జారిపడతాయి.

ఈ ప్రపంచం పట్టించుకోదుగాని నిరీక్షించే కళ్ళకు వాడొక టెన్సింగ్ వార్కే....

పరీక్షించే వాళ్ళకు వాడొక చెమటబట్టల ఖాకీగాడు...' అంటూండే దానివి. నీకోసం నిరీక్షిస్తున్న నాకు వాడెలా కన్పిస్తున్నాడో తెల్సా.... ఎండిపోయిన నెత్తుటి మరకలా.

నువ్వు రాయనిదే వాడేం తెస్తాడు చెప్పు???

విధి పల్లేరు దండలతో సన్మానిస్తోంది. నీ దృష్టిలో నేనో ట్రిగ్గర్‌ని.

ఆమె దృష్టిలో నేనో బెగ్గర్‌ని....

మనో...ఎవరిదీ దృష్టిలోపం...?

ఆరుద్ర పురుగులా ఎప్పుడో పెదాలమీద పాకిపోయే నవ్వు. కళ్ళే వర్షిస్తే చాలు. చారలు నకళ్ళుగా మిగిలిపోతాయి.

బాధను కొనితెచ్చుకుంటానని 'ఆమె' భావన. కొలిమంటుకున్న గుండెలో కుమిలిపోయే భగ్నగీతానికి ఏ భాష్యం చెప్పినా....ఓదార్పులస్థానే సాధింపులు తెచ్చిపెట్టే 'మనీ'షి.

అందుకే ఒంటరిగా ఇలా వాగొడ్డుకి....

మనో....

వెళ్ళిపోయే ముందు నువ్వో బొడుపు కథ చెప్పావు ఇదే వాగొడ్డున. గుర్తు తెచ్చుకో.

ఒక తల్లీ కొడుకు ఇదే వాగు ఒడ్డుమీంచి వెళుతుంటే తల్లి వాగులో పడింది. కొడుకు రక్షించబోతే తల్లి షరతు పెట్టింది.

"మీ నాన్న నన్ను ముట్టుకోనిచోట ముట్టకుండా నన్ను రక్షించాలి" అని. కొడుకు ఆలోచించి తల్లి ని రక్షించాడు. "ఎలా చెప్పు?" అని.

ఈ వాగుని చూసినప్పుడల్లా ఆ ప్రశ్న గుర్తొస్తుంది. ఆనాడు జవాబుకోసం జాము రాత్రిదాకా కూచున్నా ఏమీ తోచలేదు.

ఇప్పుడు ఆ జవాబు వినడానికైనా వచ్చిపోవూ?

విషోదయం మాటున గుండె గదుల్లో ఒంటరితనాన్ని కప్పుకొని గతం అనే...

చిరిగిన కాగితం మీద ఉషోదయపు కాంతులతో కాలచంద్రికలా నువ్ కాలు పెడితే 'కమ్ హియర్' అంటూ గుండె తలుపులు బార్లాతెరచి....

నీ కోసం నిరీక్షించే...అస్థికల్ని లెక్కించడానికైనా రావూ? అదుగో....ఎక్కడో 'మీనాక్షి పొన్నెదురై' సిలోన్‌లోంచి దాశరథి కలంలో పురుడు పోసుకున్న జానకి గొంతు పూసిన కెరటం....

'వాడిన మోడు పూయక మానదు...వచ్చును వసంతకాలం...'

నవ్వొస్తోంది మనో....ప్రతి కదలికలో నన్నూహించుకోవడం.

నిశ్శబ్దమై శాసించిపోయి... మెదట్లో ఇంకా సముద్రమై ఘోషిస్తావెందుకూ? వాగు నురగల్ని చూసినప్పుడల్లా నీ నవ్వులూ గుర్తొస్తాయి. ఫక్కున విరిగిన కెరటం లాంటి నవ్వులు...

జగిత్యాల కాలేజీలో పెట్టిన పాటల పోటీల్లో అందరూ సీరియస్‌గా పాడితే నువ్వో పేరడీ పాడావ్. శరీరమ్మీద ఎక్కడ దురద లేసినా గుర్తొచ్చి నవ్వుకుంటాను.

"రాజశేఖరా...
నా... వీపు గోకరా
మధురమైన బాధరా
దురద తెలియలేదురా...."

పోజులుకొట్టే కెమిస్ట్రీ లెక్చరర్ గాడిమీద కసికొద్దీ పాడితే.... పాపం ఆయన మొహం అప్పుడెలా అయింది?

కాలేజీ రావిచెట్టు కిందే నలిగిపోయిన నవ్వులన్నీ త్రవ్వి తెచ్చుకోవాలని వుంది మనో... ఆ జీవితం మరొక్కసారి రుచి చూడాలని వుంది. నీ అడుగులు పడ్డ ఆ గ్రౌండ్‌నంతా తడిమి చూడాలని వుంది.

'ఏదేమైనా కన్నీళ్ళ వాలకబోసుకునే కారుణ్యం ప్రేమది. కాఠిన్యం ప్రియురాలిది...వెరసి పల్లకాటికి మాత్రమే ఒక నేను....ఒకవాడు...మరొకడు...ఇంకొకడు...ఎస్సెట్రాలు!'

నేనిలా అంటే "ఎవరు చెప్పారు.... ఆత్రేయ చెప్పాడా?" అని నవ్వేదానివి.

"కాదు. నా సొంతం" అంటె—

"పర్లేదు...నీ బుర్రలో అంతా ఇనుమే అనుకున్నాను. కొంత మట్టికూడా వుందన్నమాట" అనేదానివి. తర్వాత "మట్టి తిందామా? బావుంటుంది!" నీ పిచ్చి ప్రశ్నకు అసహ్యమేసేది.

చిరాకైన నన్ను చూసి "అరే యార్. అంతా ఇసుక బుక్కుతున్నారు బియ్యంలో కలుపుకొని. మరి చిన్నప్పటిలా మనం తింటే ఏం" అనే దానివి. నీతో వేగడం నా తరం కాకపోయేది. నీ మాటల్తో పోటీపడే ఆలోచనా జ్ఞానం అప్పుడెక్కడిది!

మీ నాన్న కోప్పడ్డ రోజు నాకింకా గుర్తు...నువ్వు సెకండియర్ బోటనీలో ఫెయిలయినప్పుడు ట్యూషన్ పెట్టినా ఎందుకు ఫెయిలయ్యావన్నందుకు నీ జవాబుకు ఆయన తెల్లమొహం వేశాడుకదూ!

"ఫెయిలయ్యాను తప్పేముంది? పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యులనే ఆయన పధ్నాలుగో ఏట రాసుకున్న 'పెనుగొండ లక్ష్మి' కావ్యం పందొమ్మిదో ఏట పాఠ్యపుస్తకమై ఆయనకే ప్రశ్నాపత్రంగా వచ్చింది. తీరా ఆ మహానుభావుడు అందులోనే ఫెయిలయ్యాడు.

తాను రాసుకున్నదాంట్లో తానే ఫెయిలయిన వాళ్ళుండగా ఎవడో

రాసిన పుస్తకాన్ని చదివి రాస్తే నేను ఫెయిలవడంలో విశేషమేముంది నాన్నా...." అని. నేను మాత్రం బాధపడ్డాను.

ఆ ట్యూషన్ టైంలో నువ్వు నన్ను కల్సుకునే దానివి. ఎన్ని కబుర్లు....? పార్కులో వేలాడే కళ్ళన్నీ మనల్ని ఢీకొట్టేవి. మొన్నో రోజు పల్లీలమ్మే ఆ కుర్రాడు సిమెంటు బెంచీమీద ఒంటరిగా కూచున్న నన్ను "ఆమె రాలేదా సార్" అనడిగాడు. చేతిలో పల్లీబుట్ట.

"నీకెవ్వనిపిస్తే చెప్పరా...." నా జవాబుకు వాడు అయోమయంలో పడ్డాడు. ఇలా రోజూ....అనుమానంగా చూసి అశాంతి స్వప్నంలా కదిలి పోతాడు వాడు. తెగిపోయిన కలలు వాడి చిన్నారి కాళ్ళకు చుట్టుకుం టాయి. తిరిగి చూసే వాడి చూపులో సంజీవి మొక్క....

సూరీడు చిట్లిపోతుంటె ... శూన్యం తెగిపడుతుందా పార్కులో.... మున్సిపాల్టీవోడు నెత్తిమీద వెలుగుని కుమ్మరించేంత వరకూ నిశీధిలోనే వుండిపోతాను నీ జ్ఞాపకాల్ని పదిలంగా పెకిలించుకుంటూ.

ఆలోచనలు స్పర్శ కోల్పోయాక 'అఫ్ఘె' గుర్తొచ్చి నడుస్తాను.

నడివిరావడం 'పరువు' తక్కువని ఆమె పోరు...ముద్ద గొంతులో పడేటపుడు మహిళా సంఘాల ఏకరువు.

మనో....నువ్వనేదానివి ఆడాళ్ళ నోట్లో ఆవగింజ నానదు కాని అణుబాంబులు నానుతాయని. నీ కొత్త థియరీని నమ్మేవాణ్ని కాదు. ఆ మాత్రం నిన్న నిజంగా చూశాను.

ఏదీ దాచుకోక ఊరంతటికీ వార్తలందించే పక్కింటావిడ...రెండే ళ్ళుగా అక్రమ సంబంధం సాగిస్తున్న మరొకడితో ఇద్దరు పిల్లల్ని విడిచి పారిపోయింది.

ఎవరి కళ్ళలోంచో ఓ కన్నీటి చినుకు....???

అర్ధరాత్రి చుక్కలా రాలిపోయిన కేక...!!!

బిగుసుకుపోయిన గూర్ఖా కర్ర చప్పుడు....!!!

ఎంతకీ నిద్ర పట్టదు....బయట పల్చటి వెన్నెల, ప్లాస్టిక్ సర్జరీ చేయించుకుంటుంది....చంద్రుడు స్ఖలించినట్టు...వెన్నెల !!

నీ ఉత్తరం తీసి చదువుతాను ... కుక్క ఏడుస్తుంది. అసలు నీ పరిచయం ఉత్తరంతోనే కదూ. ఆ రోజు పోస్టాఫీసులో నేనో కవర్ పోస్టు చేయబోతూ కవరుకున్న గమ్‌ని నాలుకతో తడిపి అంటిస్తే.... ఎంతకీ అది అంటుకోకపోయేసరికి పోస్టు మాస్టర్ నుద్దేశించి అన్నాను సీరియస్‌గా.

"ఏమండీ....కవరు వెనకాల గమ్ వుండట్లేదు" అని.

"ఉన్నదంతా నాకిం తర్వాత ఎలా వుంటుందండీ" పక్కనించి పిడుగులా వచ్చిన మాటకు నీవైపు కోపంగా చూస్తే... నవ్వుతూన్న నీకళ్ళు.... నేనూ నవ్వాను.

అలా...ఎన్ని తీరాలు?

ఆ తర్వాత అందిన ఉత్తరం...

'గుండె గదుల్లో కన్నీళ్ళు మురిగిపోయి

బాధ దుర్భరమే సిన్నాడు ఏడ్చినవాడు మనిషి.

కంఠంలో కప్పిపుచ్చుకున్నవాడు మహర్షి!

మీరే బాపతు...?'

చింతచెట్టు కింది గ్రౌండులో మిత్రబృందం మధ్య వున్న మీ దగ్గరికి పరిగెత్తుకొచ్చి 'నేను మనిషినే" అని చెప్పినప్పుడు....మిగతావాళ్ళంతా బిక్కమొగమేసారు కదూ.

నువ్వు మత్తుగా నవ్వావు.

అరచేతిని చుంబించి.... "ఇది నా ఆటోగ్రాఫ్" అంటుంటే.... నిజాన్ని నిగ్రహించుకోని నా కన్నుల్లో మేఘాలు దూరుతుంటే .... మబ్బు తునకనై తేలి వచ్చాను.

భూమ్మీద ఇంద్రధనస్సు పరుచుకున్నట్టు....ఆ రోజంతా రంగుల వలయాల్లో నేను...అప్పట్నించీ రోజూ కల్సుకునేవాళ్ళం.

నాణెం మీద నాలుగో సింహంలాంటి మీ నాన్న వేసిన నిఘా...

నీ అడుగుమీద నిఘా...

నీ శ్వాస మీద నిఘా...

నీ కళ్ళమీద నిఘా...

నీ గురించి నేనెక్కువగా బెంగపడితే తేలిగ్గా నవ్వుతావు.

"అణువుమీద నిఘా వేస్తే అటంబాంబవుతుంది" అనేదానివి.

నీ ఆలోచనే ఈనాడొక విస్ఫోటనం నాలో...

నేను సిన్మా కెళ్దామంటె నువ్వు 'హరికథ'కు తీసుకెళ్ళావో రోజు. నిజమే...అక్కడంతా ముసలాళ్ళే. చక్కటి ఏకాంతం. దాన్ని భంగం చేస్తూ కథకుడికి కన్నుకొడితే...కథ మర్చిపోయి కళ్లు తేలేసినప్పుడు పారిపోయొచ్చాం కదూ...

వారంరోజులు నవ్వుకున్నాం ఇదే గుర్తు తెచ్చుకుంటూ.

నాసరిహద్దులపై ముళ్ళకంచెలు నాటాక నా శరీరంపై గాయాలువిలయ నృత్యంచేశాక మూలుగులు సైతం బయటికిరానీయని భయంతో గదిలో పడుకున్నప్పుడు నిద్రను చిదిపేసిన కనురెప్పలు... ఆకల్ని ఆవిష్కరించిన పేగులు నిన్ను పిలుస్తాయి. నువ్వు రావు. ఇంకెప్పుడూ రావేమో ??

గది నిశ్శబ్దాన్ని చిత్రిస్తుంది. ప్రేమ రంగు నలుపు !!!

నీ జ్ఞాపకం గాయమై సలుపుతుంది.

జీరబోయిన 'మనో'గీతం గుండెలోంచి జాలువారుతుంది. పల్లవి లేని గీతానికి అంతం లేదనిపిస్తోంది. సెలవ్ మనో! ★

(ఈ కథ మహేందరన్నయ్యకు ప్రేమతో అంకితం)